

Április 11.

Nagy Szent Leó pápa, egyházdoktor

Rendkívüli és fölséges szellemi tulajdonokkal Isten által megáldott ember, aki a kornak, amelyben él, sajátos fényt és jellemet kölcsönöz, kortársainak pedig irányt mutat. Abban az időben élt és tevékenykedett, amikor a legnyomasztóbb események neheztedek Olaszországra, Rómára. Az ősi római birodalomba hataloméhes vándor népek törtek be és az eretnekség különböző hirdetői kívántak utat találni hitvallásuknak a katolikus hittal szemben.

Nagy Szent Leó a Krisztus utáni 4. század végén született egy igen előkelő toszkánai családban Rómában. Apja Kvintán, fiát a tudományok pontos ismeretére taníttatta. Az Istentől rendkívüli szellemi tehetségekkel megáldott Leó már ifjú korában bő ismereteket szerzett a tudomány valamennyi szakában, a művészetekben és kiváltképp az ékesszólásban. Azonban a világi tudományok nem csillapíthatták tudásszomját. Ezek csak előkészületei voltak a Szentírás és az Isteni tudományok alapos tanulmányozására. Ennek érdekében Leó papi pályára lépett, I. Szelestyén pápa a római Szentegyház főesperesévé nevezte ki. Több követségben a legkedvezőbb sikerrel járt, éles ítéletével tévtanok terjedését akadályozta meg. Barátját, Kassziánt, aki görög nyelvben és irodalomban jártas volt, rábírta, hogy Nesztorius tévtanaival szemben jeles, hét könyvre osztott művében erélyesen védje Krisztus anyaszentegyházának ősi tanítását Krisztus Urunk megtestesüléséről.

III. Sixtus pápa, Szelestyén utódja, fölhasználta Leó ügyességét az egyetemes egyház kormányzásában. Pelágus tévtanaival szemben lépett föl, és Galliában békítette a császári hadsereg fővezéreit sikerrel.

440. szeptember 29-én pápává választották, amely tisztséget nem akarta elfogadni. Mivel az egész világ legérdemesebbnek tartotta a pápaságra, engedelmességet Isten akaratának. Mint az Anyaszentegyház feje megsokszorozta éberségét, gondoskodását, munkásságát, buzgó imáit az egyház jóllétéért. Bölcs tapintatával, szívekig hatoló ékesszólásával, a legcsekélyebb

ügyekre is kiterjedt figyelme, hitbuzgalma, tündöklő erényei, kiapadhatatlan emberszeretete őszinte tiszteletre készítetett mindenkit.

Fő jellemvonása a rendíthetetlen bátorság, a páratlan nagylelkűség, amelyhez társuló lángelméje és Isten segítsége által leküzdötte az eretnekséget, megőrizte Krisztus tanítását eredeti tisztaságában. Rómát a vándor népek hatalma alól kétszer szabadította ki. Méltán dicsőítette az utókor és illette a „Nagy” melléknévvel. Helyreállította az anyaszentegyházban a rendet és fegyelmet, megszüntette a visszaéléseket. Legfőbb kötelességének tartotta Isten ígéjének hirdetését, ebben fáradhatatlan volt. Erénynek tekintette a böjtölést, amelyet az ember önmaga fölötti uralmának tartott, és az alamizsna gyűjtését, melyet a munkás felebaráti szeretet megnyilvánulásának tekintett. Gondosan őrködött az erkölcsiség fölött is mondván, nem elég hinni, mit Jézus Krisztus kinyilatkoztatott, hanem az meg is kell tartani. Sürgette, hogy a papok a szent hivatásukhoz méltóan éljenek.

Nemcsak az anyaszentegyháza dicsőségére és javára fáradozott, hanem a polgári társaság, a közműveltség, és Olaszország megmentése kapcsán is tevékenykedett. Amikor a pápai trónra lépett, a hunok törtek a keleti birodalmon keresztül Róma felé, leigázva a szláv népeket, adófizetőkké, alattvalókká téve őket. Attila hun fejedelem földülta Németországot, Galliát, Lombardiát, Róma leigázására készült. Leó nem rettent meg, hogy hazáját megvédje. Három nap és három éjjel imádkozott Szent Péter templomában, aztán követőivel, Avienus consullal és Trigetrus kormányzóval Attila elébe ment. Attila a pápát a legnagyobb tisztelettel fogadta, és úgy meghatotta Szent Leó ékesszólása, hogy a pápa szavaira így válaszolt: „Mindent meggyőztél, most kérünk, győzd meg magadat, megkérdezvén, mit kíván?” A pápa azt kívánta, vonuljon ki Olaszországból és bocsássa szabadon a foglyokat. Attila seregével a kérésnek eleget tett. Alvezérei tudakolták, miután az egész világ fölött diadalmaskodott, miért remegett egy pap szavára? Attila így válaszolt: „Amit tettem, magamért és értetek tettem. Mert Leó fölött két kivont kardot tartó harcost (Szent Péter és Pál apostolokat) láttam, kik fülembé súgták: Ha Leóra nem hallgatsz, népeddel együtt el fogsz veszni!”

Ezt követően Leónak még hathatósan föl kellett lépnie Genzerik vandál király ellen, aki betörve Rómába 14 nap hosszan dülta fel a várost. A vandálok elvonulása után minden gondját és munkásságát a köznyomor enyhítésére, a vagyonuktól megfosztott polgárok gyámolítására, a templomok és közintézmények helyreállítására és a rabságba hurcolt polgárok kiváltására fordította.

21 éven át kormányozta Krisztus anyaszentegyházát. 461. november 10-én szólította magához az Isten. Testét a Szent Péter ereklyéit záró templomban

temették el a templom bejáratánál egy boltozat alá. Sírfelirata: „ Mint életében
örködött az egyház fölött, úgy virrasztott holta után is annak küszöbén.”

1715-ben ereklyéit a vatikáni templomba, a nevére Istennek szentelt oltárra
helyezték. XIV. Benedek pápa 1744-ben emléknepjának április 11-ét rendelte el.

Szent Pál apostol erre int:„ Mindenki ne saját hasznát, hanem mások javát
tekintse.” Erre válaszol Nagy Szent Leó pápa hitvallása: „ Mindenre képesek
vagyunk, Az által, Ki nélkül semmit se tehetünk.”

† Isteni Megváltónk, Jézus Krisztus! ki nekünk, mint Szent Leó hitvallód, úgy
valamennyi dicsőült Szenteid tanítása és élete által megmutattad a
Mennyországba vivő egyedül biztos utat, vond el szíveinket a földiektől, és vezess
bennünket Szent Leó példája nyomán az evangéliomi, mennyei Atyád előtt saját
semmiségét megvalló, szegénység által az örök boldogság hazájába, hol az
Atyával, és Szentlélekkel élsz, és uralkodol mindörökké. Ámen.

Április 12.

Szent Gyula püspök

Rómában született, 337. február 6-án választották az egyetemes Anyaszentegyház fejévé. Mihelyt ezt az Arius eretnekséget követő nikomediai Özséb után elnevezett Eusebiánusok püspökei megtudták, azonnal küldöttséget indítottak hozzá, hogy Szent Athanázt különféle koholt vétségekkel vádolják. A rendíthetetlen jellemű alexandriai patriárka, Athanáz, az eretnekek ezen lépésére saját követeket küldött a pápához, akik az ügyét védelmezték. Olyan ügyesen védték, hogy az Eusebiánusok kénytelenek voltak szégyenükben elhallgatni. Mégis zsinattartást sürgettek ebben a kérdésben. Gyula pápa 341-ben össze is hívta a zsinatot, ahol Athanáz és több más keletik katolikus püspök is megjelent, de az Eusebiánusok nem jelentek meg, hanem Antióchiában gyülekeztek, hogy Szent Athanázt megfosszák püspöki székétől, és posztját egy Gergely nevű párthívővel töltsék be. Gergely az eretnekekkel Alexandriában az összes templomot elfoglalta, így a katolikusok istentisztelet nélkül maradtak. Tilos volt a papoknak saját házaikban is istentiszteletet tartani, a betegek végszentségekkel való ellátásában is gátolták őket. A Szent Athanázhoz ragaszkodó katolikusok kénytelenek voltak Alexandriából távozni életük és lelki üdvük megóvása végett.

A pápa átlátott az eretnekek cselszövésein, és Szent Athanáz ügyét a római zsinaton megvizsgálta, az eretnekekkel ellentétben minden rágalom alól felmentette és az alexandriai püspöki székében megerősítette. A katolikus hitet ünnepélyesen megvalló ancyrai Marcell igazhitűségét is elismerte a pápa, akit Szent Athanázzal együtt vádoltak. Szent Gyula pápa a hívőkhöz írt levelében erősítette meg a keleti püspökök püspöki székét, mely leveleket a püspökök a híveiknek kötelezően felolvasták. Ilyen leveleket küldött az eretnekeknek is a pápa, melyben jelezte, hogy az Anyaszentegyház fölött maga Jézus Krisztus áll, Szent Pétert rendelte az egyház élére, mert: „ Te Péter vagy, és e kőszálra építendem Anyaszentegyházamat. Neked adom a mennyek országának kulcsait. Bármit megkötöndesz e földön, meg lesz kötve a mennyekben is; bármit föloldandasz e földön, föl lesz oldva a mennyekben is.” Figyelmeztette az Eusebiánusokat arra is, hogy a koholt vádak alapján tartott eljárásuk nem egyezik

meg Pál apostol rendeleteivel, sem őseink hagyományával, az ügyet úgy megítélni nem tudja, hogy más folytatta le a vizsgálatot. Utasította tehát őket Szent Péter rendeleteire is, az ő nyomdokait követve mentette fel a vádak alól Athanázt és Marcellt.

A 347-ben megtartott zsinaton Athanázt és Marcellt ártatlannak nyilvánította, az arianus eretnységhez tartozó püspököket székeiktől megfosztotta és több egyházfegyelmi szabályt is alkotott.

352. április 12-én Isten magához szólította Gyula pápát, miután 15 évig kormányozta Anyaszentegyházát és erélyesen védte az Üdvözítő rendelete nyomán püspöki székét illető elsőégi jogait.

† Végtelen irgalmú Úr Isten! ki Szent Gyula pápát apostoli szellemmel, és eréllyel vértetted föl a római szentszéknek Szent Fiadtól nyert jogai védelmére, engedd, kérünk, Szent Gyula pápa esedezése és érdemei tekintetéből, hogy a római szentszék jogainak férfias védelme által méltók lehessünk Szent Fiad Jézus Krisztus ígéreteire, ki veled és a Szentlélekkel egyetemben egy Isten él és uralkodik mindörökké. Ámen.

Április 13.

Szent Hermenegild vértanú, királyi herceg

A VI. század közepén Spanyolországban a gótok kerültek többségi hatalomra, Leovigild uralkodott közülük. Ez a fejedelem az Arianus eretnecség híve volt. Theodóziával, a feleségével két fiút neveltek az eretnecségben és a katolikusok elleni gyűlöletben, Hermenegildet és Rekkarédet.

Az isteni gondviselés azonban másképp döntött. Hermenegild Ingondát vette feleségül, aki katolikus hitű nő volt, és ő ismertette meg a herceget hitével. Mivel Spanyolországban a gótok szabad királyválasztási jogot gyakoroltak, Leovigild király biztosítván fiainak a fejedelmi méltóságot, megosztotta fiaival ezt a jogot, még életében Hermenegildnek Spanyolország Sevillai részét adta át, hogy azt királyi címmel kormányozza. Hermenegild felesége, Ingonda a katolikus hite miatt nagyon sokat szenvedett Goszwindától, aki Theodózia után Leovigild király felesége lett. Ingonda jámbor természetű volt, rendíthetetlenül ragaszkodott az egy igaz apostoli szent hithez. Goszwind minden kísérletét megghiúsította, sőt kimeríthetetlen béketűrése, tündöklő erényei és szívjósága, példás viselete Hermenegildre is mély hatást tett. Ennek következtében kétség támadt benne eddigi hite igazsága fölött és Szent Leander sevillai püspökkel meg is osztotta kétségeit. Leander fölnyitotta szemét a katolikus hit ismeretére. Miután apja távozott Sevilla-ból, azonnal ünnepélyesen lemondott eretnecségéről, kézrátévés által fölvetett a katolikus anyaszentegyház kebelébe. Apját visszatérése után erről tájékoztatta, aki elkobozta birtokait, megfosztotta királyi címétől és megfenyegette, hogy feleségével együtt kivégezteti, ha nem tér vissza eretnek hitére. Hermenegild megtette a szükséges védelmi intézkedéseket apja fenyegetései ellen, miután tudta, hogy hit és lelkiismeret dolgában Istennek kell engedelmeskednie. Apja ellen a keleti császárnak a spanyol birtokai védelmére ott tartott seregét kérte fel védelemnek. A hadsereg vezérei esküvel kötelezték magukat Hermenegild védelmére, azonban a vezérek Leovigild király pénzzel való megvesztegetésére megszegték esküjüket. Leovigild a fiát egy esztendeig ostromolta. Mikor Hermenegild látta, hogy apja ellen nem győzhet és a keleti

császár hadserege sem védi meg, 300 válogatott hősével elmenekült Osszetóba. Rövid idő alatt Osszetó is apja uralma alá került, így a fiú a templomba menekült. Leovigild király a szintén eretnek Rekkarédet küldte a templomba, hogy vegye rá testvérét hitének föladására, amiért elnyerheti apja bocsánatát. Hermenegild, mikor apja táborába ért, a király megfosztotta ruháitól, vasra verette és a Sevillai toronyba záratta 586-ban.

Leovigild ismét ígéretekkel és fenyegetésekkel próbálta fiát hittagadásra bírni, de mivel semmire sem ment vele, börtönbe záratta és minden kegyetlenséget elkövetett rajta. Hermenegild állhatatos maradt, a borzasztó börtönt az erény iskolájának tekintette, a legszigorúbb alázatosságnak vetett alá magát, a börtöni nélkülözést önkéntes önmegtagadással fokozta. Emellett Istentől folyvást bátorságot kért a hitért való küzdelmekre. Húsvét táján Leovigild eretnek püspököt küldött Hermenegildhez, hogy az ő kezéből fogadja el fia az Úr testét. A fiú ezt undorodva elutasította, az eretnek püspöknek nyíltan a szemébe vágta a tévtanokhoz való ragaszkodását. Leovigild ezen annyira felbőszült, hogy katonákat küldött a börtönbe és megparancsolta nekik, hogy fia fejét fejszével vágják szét. A hős hitbajnok fiú a fejét önként nyújtotta a bakóknak éppen nagypénteken 586. április 13-án, és elnyerte a vértanúi babért.

Szent Hermenegild tiszteletét Spanyolországban és Portugáliában 1585-ben V. Sixtus pápa erősítette meg, VIII. Orbán pápa terjesztette ki az egész Anyaszentegyházra. A szent vértanú teste Sevillában, feje Saragosában pihen. Szent Hermenegild egyike Spanyolország védőszentjeinek.

Ingonda ismertette meg az eretnek Hermenegilddel az egy szent apostoli katolikus hit igazságait, angyali szelídséggel párosult őszinte buzgósága és tündöklő erényei által férjét az egy üdvözítő hitre térítette. Az ő példájából megtanulhatják a vegyes házasságban élő katolikus házaspárok is, hogy szent kötelességük a szeplőtelen élet, a jó példa és vallásos kötelemeik hű teljesítése által a nem katolikus házastársukat a katolikus hit igazságával megismertetni, annak elfogadására bírni, érte buzgón imádkozni Istenhez, hogy kegyelmét adja meg neki a megtérésre.

† Úr Isten! ki Szent Hermenegildet föllelkesítetted földi országának a mennyek országáérti fölládozására, engedd, kérünk, hogy példája nyomán a mulandókat megvetvén, az örökkévaló javakat keressük, és elnyerhessük. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Amen.

Április 14.

Szent Jusztin vértanú

„Boldogok, akik éheznek és szomjuhozzák az igazságot, mert ők kielégítést nyernek.” (Máté 5,6) Az Üdvözítőnek ezt a nagy szavát elsőnek igazolja és mutatja meg tanulságként a mai kor nyughatatlan, ideges, kereső fiai számára Szent Jusztin.

Szent Jusztin 100 körül született Palesztinában, Szichem városában pogány szülőktől. Pogány környezete ellenére szomjazott a tudományokra, lelkében az igazság és a nemesebb élet vágyával. Bölcsességre, Isten- ismeretre áhítozott, ezt kereste a régi híres görög filozófus iskolákban. Tanult a sztoikusoknál, Platon és Arisztotelész iskolájában. A pytagoricusok szóba sem álltak vele, míg matematikát nem tanul. Keservesen kellett tapasztalnia, hogy Istenről és az Úr Krisztus hitéről a neves iskolákban senki sem tudta tanítani.

Gondolatokba merülten járt Efezus mellett a tenger partján, amikor egy aggastyánnal találkozott. Ő a próféták olvasására buzdította, egyben a lelkére kötötte, hogy ne csak tanulmányozza az igazság könyvét, hanem alázattal és buzgón imádkozzék is a lelki világosságért. Megnyílt Jusztinnak a szeme úgy, hogy most már nemcsak a Szentírásban látta meg a kereszténység igazát, hanem az életben is. Mint másokat, őt is magával ragadta a vértanúk nagy bizonyágtétele. Vallotta: „Mikor láttam, hogy a halál és minden gondolható kínzás színe előtt mennyire remegés nélkül állnak, világosság támadt lelkemben: Lehetetlen, hogy ezek bűnben és gonoszságban élték le életüket.”

Így Jusztin kereszténnyé lett, és amilyen buzgósággal kereste az Istenhitet, olyan állhatatossággal tett róla tanúbizonyságot – egészen a vérpadig. Saját tapasztalásból ismerte a tévelygés kínjait. Most, hogy révbe ért, nemes lelke üzte, hogy a tévelygőkön segítsen és amit ő már megtalált, abban másokat is részesítsen. Különösen két jelenség fájt neki és készítette cselekvésre. Az egyik a tanult, intelligens pogányok lelki vaksága, a másik az előkelők nagy részének, sőt az államfőknek elvakult kereszténygyűlölete. Erőt és kötelességet érzett, hogy

mindkettővel szemben vállalja a Krisztusi igazság ügyét. Művelt ember volt, büszke a tudományára, az embereknek a hitet saját nyelvükön kívánta átadni. Így a keresztények között elsőként hirdette az evangéliumot a tudomány eszközeivel. Nagy fájdalma volt, hogy a birodalom régi jog- és igazságszeretete arculcsapásával vette üldözőbe a keresztényeket és így saját vesztén dolgozott, amikor vérpadra vitte őket. Egyenesen a császárhoz fordult és a keresztények közül elsőként nyújtott be neki védőiratot, amellyel megcáfolta a keresztények elleni rágalmakat, bebizonyította igazságukat és a keresztényüldözések igazságtalanságára irányította a figyelmet. Tudta, hogy egy keresztény férfinak kötelessége bizonyosságot tenni az igazságról, mert az Üdvözítő azt mondta: „Aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom őt Atyám előtt.” El volt készülve rá, hogy a tanítvány sorsa sem lesz különb a mesterénél.

Pogány ellenfelei, akik tehetetlenek voltak tudományával szemben, mint keresztényt följelentették a hatóságnál. 165-ben hat társával Rusztikus prefektus elé került Rómában. A prefektus felszólítását, hogy hódoljon az isteneknek és engedelmességen a császárnak, megtagadta, fenyegetése ellenére megvallotta keresztényi hitét, amellet a végsőkig kitartott. Megvesszőzték és társaival együtt kivégezték.

„Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa.” (Máté 5,10)

Április 15.

Szent Anasztázia szűz, vértanú

Főrangú római családból származott. Bazilissza római hölgygel együtt Szent Péter és Pál apostolok avatták be Jézus Krisztus tanításába. Így lettek az egyház buzgó tagjai. Keresztény szeretetből eltemették azoknak a vértanúknak a testét, akiket keresztény hitükért öltek meg. A római keresztények gyámolításáért Néro császár elfogatta őket. Mivel minden kínoztatás ellenére rendíthetetlen állhatatossággal vallották Krisztus Jézust, miután nyelveiket és lábaikat elmetszették, majd lefejeztették őket.

Április 16.

Labre Szent Benedek hitvalló

Benoit-Joseph Labre néven 1748. március 26-án született Artois-i grófságban, Amettes településen. Szülei, Jean-Baptiste és Anne-Barbe Grandsire szerény birtokukon gazdálkodtak, s emellett egy kis rövidáru-kereskedést is vezettek. A család mélységesen hívő életet élt. Tizenöt gyermekük közül Benedek volt a legidősebb. Szokatlanul szelídnek és alkalmazkodónak, egyben hallgatagnak ismerték. Rendkívül jámbor volt. Amikor tizenkét éves lett, magához vette nagybátyja, François Labre plébános. 1761. szeptember 4-én járult elsőáldozáshoz és bérházhoz. Nagybátyja ezután latinra tanította, Benedek azonban csak közepes tanulónak mutatkozott. Az imádság és a szemlélődő élet vonzotta, a tanulás iránt nem volt érzéke, még kevésbé mutatott hajlandóságot a papi hivatás iránt. Magányosságra hajlamos temperamentumát egyre alkalmatlanabbnak érezte a világban való életre. Azon a napon azután, amelyen hallgatta nagybátyjának egy vendégét, aki elbeszélte a nagy trappista kolostor (Grande Trappe) életét, úgy hitte, hogy végre rátalált az útjára. Nagybátyja is, szülei is elleneztek azt a kívánságát, hogy trappista legyen, így hát jól-rosszul folytatta tanulmányait, míg nagybátyját 1766-ban el nem ragadta egy pestisjárvány. Ezt követően néhány hetet a szüleinél töltött, majd rábízták anyai nagybátyjára, Jacques Vincent-ra, egy szent életű papra, aki káplán volt Conteville-ben, és mélységesen megragadta unokaöccse lelkét. Több kolostorban próbálkozott fölvétellel, de tanulatlansága miatt elutasították. Nyugtalanságoktól és kétségektől marcangolva visszatért családjához. Jövője homályosabbnak tűnt előtte, mint bármikor, mert továbbra is hiányzott az a képessége, hogy alkalmazkodni tudjon a világban való élethez. Újabb próbálkozások után több kolostorban, 1769. novemberében a Moulins közelében levő Sept-Fonds-ban végre felvették a trappisták a noviciátusba.

Néhány hónapi megnyugvás után belső bizonytalankodása olyannyira elhatalmasodott, hogy belebetegedett. 1770 júliusában el kellett hagynia a noviciátust; lassanként kezdte megérteni: egészen egyéni hivatása az, hogy „ide-oda bolyongó feltétlen öнкиüresítésben” éljen. Egy ismeretlen pap, akivel később találkozott, megerősítette szándékában. Így hát tudatosan és világos szándékkal magára vette a nyomorúságos, lerongyolódott csavargó életét, abban a meggyőződésben, hogy ez számára az üdvösség egyéni útja, melyen haláláig ki kell tartania. Ettől kezdve szüntelenül zarándokként bolyongott Európa útjain, kegyhelytől kegyhelyig; csak csekély alamizsnát fogadott el, hogy éhen ne haljon és meg ne fagyjon. Elutasított minden lehetőséget, hogy bárhol is letelepedjék. Felkereste Lorettót és Assisit, majd Rómába érkezett. Sokáig tartózkodott itt anélkül, hogy valahol is véglegesen megtelepedett volna. Megszerette Rómát, amelynek templomai és szent helyei határtalan területet kínáltak jámbor gyakorlatai számára. Nehézség nélkül el tudott tűnni a római koldusok tömegében. Elég menedékhelyet is talált itt. A Kolosszeum egy falmélyedésében talált menedéket, az volt akkoriban mindenféle elhagyatott és nyomorult menedékhelye. 1771 tavaszán újból vándorolni kezdett, járt Nápolyban, Rómában, Compostella-ban és Burgosban, Provance-ban, újra Lorettóban, Németországban. Utolsó Lorettói zarándokútjára 1782 márciusában indult; teljesen kimerülve ment onnan tovább, s megjósolta közeli halálát.

Szentsége átsugárzott ócska, piszkos ruháján. Az utcagyerekek gyakran követték gúnyos kiáltásaikkal, de mind több olyan ember akadt, aki nyomorúságában is felismerte a szentség fényét. Sohasem esett abba a kísértésbe, hogy más elfoglaltságot keressen magának, vagy hogy bevonuljon valamilyen szerzetbe. Csodákat és rendkívüli jelenségeket is tulajdonítottak neki. Feltételezhetjük, hogy igen nagy fokban tapasztalta meg az Istennel való misztikus egyesülést. A hihetetlenül primitív életkörülmények tönkretették Benedek egyébként sem ellenálló szervezetét. Visszatért Rómába, 1783 elején megbetegedett, de még így sem mondott le arról, hogy körbejárja a templomokat. 1783. április 16-án, nagyhét szerdáján az utcán összeesett. Egy közeli házba vitték, s ott estére meghalt. Már másnap reggel így kiáltoztak a gyerekek Róma utcáin: „Meghalt a Szent!”

A tömeg áramlott a halottasházhoz, majd hosszú időn át a sírjához. Boldoggá avatási eljárása nagyon hamar megkezdődött, de a politikai események miatt elhúzódott, és csak 1859-ben fejeződött be. Boldoggá 1860. május 20-án IX. Piusz pápa, szentté 1881. december 8-án XIII. Leó pápa avatta.

Április 17.

Szent Anicét pápa, vértanú

Szent Anicét 165-ben lett I. Szent Pius pápa utódja Antonin császár uralkodása közben. Nem múlt ki erőszakos halállal, de sok veszéllyel és viszontagsággal kellett megküzdenie, így az Anyaszentegyház vértanúként tiszteli. Méltán. Antonin császár vérengző rendelete következtében kitört keresztényüldözés alatt Krisztus Anyaszentegyházát kormányozta, küzdött a veszedelmes eretnokség ellen. Minden tehetségét megfeszítette a gonosz lélek megfékezésére.

Szent Polykárp smyrnai üspököt, Szent János tanítványát Rómába vezérelte, hogy tanúsítsa, a római egyház egészen egy és ugyanaz azzal, amit ő hallott az apostolok szájából. Szent Polykárp az egyház külfegyelemre vonatkozó kétséges pontjainak megvitatása miatt ment Rómába Anicét pápához, kölcsönös tisztelettel és szeretettel viseltettek egymás iránt, jó kapcsolatot ápoltak egymással.

11 évig kormányozta Anicét az Anyaszentegyházat, mikor 168-ban elnyerte a hű pásztrok jutamát a mennyekben. VIII. Kelemen pápa 1429-ben ereklyéit az emlékére épített kápolnában helyezte el.

† Úr Isten! ki a püspököket anyaszentegyházad igazgatására s lelkeink őreivé rendelted, engedd, kérünk, Szent Anicét pápa esedezései és érdemei miatt, hogy szavokat úgy hallgassuk, mintha te szólnál hozzánk s rendeleteiket híven megtartsuk, ez úton a mennyei dicsőségbe eljuthassunk a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.